

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren we de Doop van de Heer.
Jezus was ongeveer 30 jaar oud
toen Hij werd gedoopt in de rivier de Jordaan.
Jezus was natuurlijk al vanaf zijn geboorte
de Zoon van God.
Maar nu bij deze doop hoorde Hij voor het eerst
ook de stem van God zijn Vader.

Een stem uit de hemel:

*'Gij zijt mijn Zoon, mijn veelgeliefde;
in U heb Ik welbehagen.'*

Wat een indruk moet dat op Jezus hebben gemaakt.
Om voor het eerst de stem van God zijn Vader
te mogen horen.

Ik kan me zo voorstellen dat Jezus als kind gewoon dacht
dat Jozef en Maria zijn eigen vader en moeder waren.
Maar gaandeweg zullen zijn ouders
Hem zeker ook wel hebben verteld
over zijn bijzondere geboorte.
Over de engelen die zij hadden ontmoet.
Over de herders die engelenkoren hadden gehoord.
Over de Driekoningen.
Over de slechte koning Herodes.
Dat zullen zij Hem toch zeker allemaal wel hebben verteld.

En zo zal Jezus stapje voor stapje hebben ontdekt,
dat Hij niet alleen maar de zoon van Maria was,
maar ook de Zoon van God.
Maar bij deze Doop in de rivier de Jordaan,
ja, daar gebeurde toch wel iets heel bijzonders.
Daar 'hoorde' Jezus dus ook voor het eerst
de stem van God zijn Vader.
Nogmaals, wat moet dat
een geweldige ervaring zijn geweest.

Ik moest even aan het volgende denken.
Ik had een oom en tante, die geweldig rijk waren.
Ze hadden een enorm groot huis in Brabant,
een grote villa, met een enorm grasveld vóór het huis
en een nog groter grasveld achter het huis,
en daar achter nog eens een eigen tennisbaan.
U kent dat wel.
Ze hadden twee kinderen.
De jongste, een beetje dikke jongen
en de oudste, een heel mooi, zwart meisje.
Zij leek een beetje op Hirsi Ali,
zo'n heel mooi, fijn, zwart meisje.
Maar als kind vraag je je nog helemaal niet af:
Hoe kan dat nou?

Totdat op een gegeven moment mijn ouders mij uitlegden,
dat deze beide kinderen niet van mijn oom en tante waren,
maar geadopteerd.
Ik weet nog goed dat ik daar best een beetje van schrok.
Geadopteerd! Kon dat dan?
En vervolgens vroeg ik mij zelf af:
Hoe weet ik dan zeker dat ik wel
het eigen kind ben van mijn vader en moeder?
Even die onzekerheid.
En nu zeg ik natuurlijk: ik lijk als twee druppels water
op mijn eigen vader en moeder.
Daar is geen DNA test voor nodig.
Maar voor een kind is dat toch even een schok
om zoiets te horen.
Dat er ook geadopteerde kinderen bestaan.

Wel ik vertel u dit verhaal om u te laten zien
hoe belangrijk het gevoel is
dat je het kind bent van je eigen ouders.
En zo kan ik me heel goed voorstellen
dat geadopteerde kinderen op een gegeven moment
er alles voor over hebben
om hun eigen biologische ouders te leren kennen.

Het hoort bij de fundamentele zekerheden van ons leven.
Om je eigen ouders te mogen kennen.

Bij de doop in de rivier de Jordaan
hoorde Jezus dus voor het eerst
de stem van Zijn eigen Vader, van God.
Gij zijt mijn Zoon, mijn veelgeliefde.

Maar dat brengt mij nu op het volgende.
Als ik u zou vragen:
"Wie zijn uw voorouders?"
Stel dat je eindeloos zou terug kunnen gaan in de geschiedenis?
Er moet toch ergens een begin zijn geweest.
Wie zijn onze voorouders?
Komen wij dan uit bij God onze Schepper?
De Schepper van de eerste mens, Adam en Eva.
Of neemt u mij dan mee naar de dierentuin,
bijvoorbeeld naar Artis, de afdeling apen, en zegt u dan:
Dat zijn mijn voorouders!
Of neemt u mij mee naar een kerncentrale,
en probeert u mij daar de theorie van de oerknal uit te leggen?
Allemaal heel interessant en leerzaam.
Maar voor mij geen echt bevredigend antwoord op mijn vraag!

Ik heb wel eens gehoord dat een hoogleraar
aan een beroemde universiteit in Amerika
in een college vertelde dat hij geloofde in God
als de Schepper van de eerste mens,
Adam en Evan.
En dat hij vervolgens werd ontslagen.
Van die onzin waren ze op die universiteit niet gediend.
Zo'n hoogleraar wilde zij niet aan hun universiteit hebben.

Ik hoop dat u mij niet verkeerd begrijpt.
Ik heb een grote waardering voor de wetenschap.
Een hele grote waardering zelfs.

En ik weet ook dat heel veel professoren
toch ook een grote achting hebben
voor het christelijk geloof.

Maar helaas zijn er ook wel professoren
die het een beetje in de bol is geslagen.

Die denken nu alles te weten.

En in hun arrogantie vegen zij ons eeuwen oude geloof
zo maar van tafel af.

Maar de echte wijzen,
zoals de Wijzen uit het Oosten,
die zijn bescheiden,
en die knielen neer voor dat Kind in de kribbe
in die stal in Bethlehem.

Iedere zondag spreken wij ons geloof een beetje plechtig uit
in het Credo.

En in de eerste zin zeggen wij dan:

Ik geloof in God, de almachtige Vader,

hoort u het: *Vader,*

Schepper van hemel en aarde.

Schepper!

Het Kind in de kribbe laat ons zien

dat God uiteindelijk ook

onze God en onze Vader en onze Schepper is.

Als je dat kunt geloven dan behoort je zeker

bij de rijkste, maar ook bij de wijste mensen op aarde!

Amen.